УДК: 343.17

DOI: <https://doi.org/10.32366/2523-4269-2020-73-4-169-174>

Шульга Андрій Олександрович,
кандидат юридичних наук, доцент
(Донецький юридичний інститут МВС України,
м. Кривий Ріг)
ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6600-2904>

ПРО НЕУЗГОДЖЕНІСТЬ ДЕЯКИХ НОРМ КРИМІНАЛЬНОГО ПРОЦЕСУАЛЬНОГО ЗАКОНОДАВСТВА І КОНКУРЕНЦІЮ ЩОДО ПРИЙНЯТТЯ ПРОЦЕСУАЛЬНИХ РІШЕНЬ СТОСОВНО ПРОВЕДЕННЯ НЕГЛАСНИХ СЛІДЧИХ (РОЗШУКОВИХ) ДІЙ

Статтю присвячено проблемам узгодженості деяких норм чинного кримінального процесуального законодавства України, що регламентують прийняття процесуальних рішень слідчим, прокурором та слідчим суддею щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Так, на думку автора, ч. 3 ст. 246 КПК регламентує, що слідчий зобов'язаний повідомляти прокурора про прийняття процесуального рішення щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Водночас ч. 2 ст. 272 КПК уповноважує слідчого приймати процесуальне рішення про застосування негласних слідчих (розшукових) дій як виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації тільки за узгодженням з керівником органу досудового розслідування. Ч. 1 ст. 250 КПК вимагає, щоб негласну слідчу (розшукову) дію слідчим було розпочато до постановлення ухвали слідчого судді тільки за рішенням, узгодженим з прокурором, натомість ч. 4 ст. 268 і ч. 3 ст. 269 КПК викладена так, що начебто дозволяє слідчому самостійно виносити постанову щодо встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу та спостереження за особою. Отож запропоновано доповнити зазначені норми чинного КПК з метою узгодження їх диспозицій. У статті розкрито зміст поняття конкуренції рішень, передумови яких, на думку автора, містяться у ч. 1 ст. 250 та ч. 3 ст. 248 КПК України. Внесено пропозиції щодо змін і доповнень до вказаних норм для вирішення цієї проблеми.

Ключові слова: процесуальне рішення; слідчий; прокурор; слідчий суддя; конкуренція правових норм; кримінальне провадження.

Постановка проблеми. Кримінальний процесуальний закон містить різні положення, які формально регламентують і регулюють діяльність слідчого, прокурора, слідчого судді та суду на різних стадіях кримінального провадження. У такому разі зацікавленість викликає стадія досудового розслідування. Саме на цій стадії проводяться слідчі (розшукові) дії (далі – СРД) та негласні слідчі (розшукові) дії (далі – НСРД), які згідно з ч. 1 ст. 246 є різновидом слідчих (розшукових) дій. Особливістю зазначеного різновиду СРД, відповідно до ст. 246 Кримінально-процесуального кодексу (далі – КПК), є те, що: по-перше, відомості про факт і методи проведення НСРД не підлягають розголошенню; по-друге, НСРД проводять у випадках, якщо відомості про злочин та особу, яка його скоїла, неможливо отримати в інший

спосіб; по-третє, НСРД проводять виключно у кримінальному провадженні щодо тяжких або особливо тяжких злочинів; по-четверте, процесуальне рішення про проведення НСРД згідно з ч. 3 ст. 246 КПК приймає слідчий, прокурор, а у випадках, передбачених ч. 1 ст. 247 КПК, – слідчий суддя апеляційного суду за клопотанням прокурора або за клопотанням слідчого, погодженого з прокурором. Виключно прокурор має право прийняти процесуальне рішення про проведення такої НСРД як контроль за вчиненням злочину (ч. 3 ст. 246). Окрім того, слідчий під час погодження з керівником органу досудового розслідування та прокурор самостійно приймають постанову щодо проведення НСРД у вигляді виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації (ст. 272 КПК). До того ж слідчий за погодженням прокурора та прокурор самостійно можуть приймати процесуальні рішення і щодо проведення НСРД у виняткових невідкладних випадках, пов'язаних із порятунком життя людей та запобіганням скоєнню тяжкого або особливо тяжкого злочину, передбаченого розділами I, II, VI, VII (ст.ст. 201 та 209), IX, XIII, XIV, XV, XVII Особливої частини Кримінального кодексу України, негласна слідча (розшукова) дія може бути розпочата до постановлення ухвали слідчого судді у випадках, передбачених КПК України, за рішенням слідчого, узгодженого з прокурором, або прокурора. У такому випадку прокурор зобов'язаний невідкладно після початку такої негласної слідчої (розшукової) дії звернутися з відповідним клопотанням до слідчого судді. Але в такому разі (процесуальне рішення прокурора у вигляді постанови, адже інших видів процесуальних рішень слідчого, прокурора на стадії досудового розслідування чинний КПК не передбачає) виникає конкуренція процесуальних рішень, адже тільки слідчий суддя має право остаточно приймати процесуальне рішення про дозвіл на проведення НСРД у вигляді ухвали (ч. 3 ст. 248 КПК України). Проте, почавши НСРД до постановлення ухвали слідчого судді, слідчий чи прокурор вже фактично втручаються у права та інтереси особи, що охороняються законом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблемі провадження НСРД на стадії досудового розслідування в різні часи присвячувалися роботи таких фахівців, науковців у галузі кримінального процесу, як С. В. Андрусенко, М. В. Багрій, Б. І. Бараненко, Р. І. Благута, Р. С. Веприцький, І. В. Гловюк, С. О. Гриненко, В. А. Журавель, О. В. Капліна, В. А. Колесник, С. С. Кудінов, Л. М. Лобойко, Є. Д. Лук'янчиков, Д. П. Письменний, М. А. Погорецький, О. М. Сало, Є. Д. Скулиш, О. Ю. Татаров, В. Г. Уваров, Д. В. Філін, В. О. Черков, В. Ю. Шепітько, А. В. Шило, М. Є. Шумило та інших. Але проблемам неузгодженості норм КПК, які регулюють порядок прийняття процесуальних рішень щодо проведення НСРД та конкуренції процесуальних рішень у питаннях застосування НСРД, уваги майже не приділялося. Тому обґрунтування зазначеної проблеми має як теоретичне, так і практичне значення.

Формування цілей. Метою цієї статті є визначення проблеми неузгодженості норм КПК, які регулюють порядок прийняття процесуальних рішень щодо проведення НСРД та проблеми конкуренції процесуальних рішень у кримінальному провадженні щодо проведення НСРД.

Виклад основного матеріалу. У ч. 3 ст. 246 КПК йдеться про те, що слідчий зобов'язаний повідомляти прокурора про прийняття процесуального рішення щодо проведення НСРД. У той же час ця норма суперечить ч. 2 ст. 272 КПК, яка уповноважує слідчого приймати процесуальне рішення про застосування НСРД у вигляді виконання спеціального завдання з розкриття злочинної діяльності організованої групи чи злочинної організації за узгодженням з керівником органу досудового розслідування. Адже згідно з цією нормою достатньо, щоб процесуальне рішення про застосування вказаної вище НСРД погоджувалося з керівником органу досудового розслідування. До того ж ч. 5 ст. 40 КПК України наголошує на тому, що слідчий, здійснюючи свої повноваження відповідно до вимог чинного КПК, є самостійним у своїй процесуальній діяльності. Проте, якщо посилатися на

ч. 3 ст. 246 КПК, то прокурор має право заборонити проведення або припинити подальше проведення НСРД. Тут ми бачимо приклад неузгодженості норм кримінального процесуального законодавства стосовно процесуальної свободи слідчого. Крім того, слідчий відповідно до чинного КПК має право приймати процесуальні рішення не тільки щодо проведення НСРД, передбаченого ст. 272 КПК, але і стосовно тих, які регламентуються ст. 268 КПК (Установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу) та ст. 269 КПК (Спостереження за особою, річчю або місцем). Адже диспозиція ч. 4 ст. 268 КПК декларує, що встановлення місцезнаходження радіоелектронного засобу до постановлення ухвали слідчого судді може бути розпочато на підставі постанови слідчого, прокурора. Таке ж рішення слідчий та прокурор можуть приймати і щодо спостереження за особою (ч. 3 ст. 269 КПК). Хоча в цих нормах і йдеться про постанови як вид процесуального рішення щодо проведення НСРД, але вони є відсильними: у них зроблено посилення до ст. 250 КПК (Проведення негласної слідчої (розшукової) дії до постановлення ухвали слідчого судді), в якій чітко зазначено, що процесуальні рішення з таких НСРД приймає слідчий тільки за згодою з прокурором. До того ж у ч. 1 ст. 250 КПК не згадано про конкретні постанови слідчого чи прокурора, а йдеться лише про рішення. Зокрема зауважено, що негласна слідча (розшукова) дія може бути розпочата до постановлення ухвали слідчого судді у випадках, передбачених КПК (ідеться про ст.ст. 268 та 269 КПК), за рішенням слідчого, узгодженого з прокурором, або прокурора. У такому разі прокурор зобов'язаний невідкладно після початку негласної слідчої (розшукової) дії звернутися з відповідним клопотанням до слідчого судді. Тобто не зрозуміло, про який вид процесуального рішення зазначено в цій нормі: про процесуальне рішення у вигляді певного процесуального акта, наприклад дії, чи письмового процесуального рішення у вигляді конкретної постанови, як це прописано у ст. 110 КПК. Окрім того, ч. 1 ст. 250 КПК регламентує, що у виняткових невідкладних випадках, пов'язаних із порятунком життя людей та запобіганням скоєнню тяжкого або особливо тяжкого злочину, передбаченого розділами I, II, VI, VII (ст.ст. 201 та 209), IX, XIII, XIV, XV, XVII Особливої частини Кримінального кодексу України, НСРД може бути розпочата до постановлення ухвали слідчого судді. Але, яка саме НСРД, у законі не зазначено. Указано лише на те, що проводити НСРД до постановлення ухвали слідчого судді можна тільки у випадках, передбачених чинним КПК. Таким чином, можна зрозуміти, що слідчий за погодженням з прокурором і прокурор самостійно можуть приймати процесуальне рішення щодо проведення будь-якого НСРД, а не тих, які чітко зазначені у ч. 4 ст. 268 та ч. 3 ст. 269 КПК України. Тоді виникає слушне запитання: чому тільки у ст.ст. 268 і 269 КПК йдеться про проведення НСРД до постановлення ухвали слідчого судді і не йдеться в інших нормах КПК, які регламентують проведення НСРД? Окрім того, чому в одному випадку законодавець процесуальне рішення називає постановою (ст.ст. 268, 269 КПК), а в іншому – просто рішенням (ст. 250 КПК), не конкретизувавши у вигляді якого процесуального акта воно повинно прийматися? До того ж, якщо проаналізувати ч. 1 ст. 250 КПК, то в ній сказано про процесуальне рішення слідчого щодо проведення НСРД, яке обов'язково повинно бути узгоджене з прокурором, а в ст.ст. 268 та 269 КПК (щодо проведення НСРД у вигляді установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу чи спостереження за особою) вже йдеться про конкретну постанову – процесуальний документ, який до того ж приймається слідчим самостійно, без узгодження з прокурором. Вказану ситуацію можна сприймати як недолік у вигляді неузгодженості норм чинного кримінального процесуального законодавства, які регламентують порядок прийняття процесуальних рішень щодо проведення НСРД. На практиці така ситуація може поставити під сумнів докази, що були отримані під час проведення НСРД, тож суд може визнати такі докази недопустимими. Наприклад, якщо чітко дотримуватися норм ст.ст. 268, 269 КПК, то, таким чином, у невідкладних випадках (ст. 250 КПК) слідчий може приймати постанову про початок проведення НСРД – установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу чи

спостереження за особою – самостійно, не узгоджуючи таке процесуальне рішення з прокурором. Проте ч. 1 ст. 150 КПК вимагає від слідчого обов'язково узгоджувати з прокурором свої процесуальні рішення стосовно початку проведення НСРД. Для усунення такого недоліку ч. 3 ст. 268 та ч. 4 ст. 269 КПК після слів «постанови слідчого» потрібно доповнити словами «узгодженої з прокурором».

Далі розглянемо проблему конкуренції процесуальних рішень щодо НСРД, які регулюються ст.ст. 268 та 269 КПК. Термін «конкуренція», на думку О. І. Маслак, Л. А. Квятковської, П. К. Кулінічева, означає суто ринкові (економічні) відносини. Тобто тлумачення цього поняття в широкому розумінні притаманне тільки ринковому середовищу, діяльності промислового підприємства. Авторами зауважено, що сутністю конкуренції є прагнення сторін до підвищення ефективності господарської діяльності, прискорення науково-технічного прогресу [1, с. 58]. Подібне трактування терміна запропоновано в енциклопедії «Вікіпедія»: конкуренція – це суперництво між суб'єктами ринкової економіки за найкращі умови виробництва, вигідну позицію на ринку тощо [2]. Якщо звернутися до поняття конкуренції у праві, то тут можна говорити про конкуренцію правових норм. Наприклад, В. В. Бойко у своїй роботі зазначає, що конкуренція правових норм полягає у ситуації, коли на врегулювання одного і того ж аспекту суспільних відносин претендують одночасно дві або більше правові норми і при цьому вони за своїм змістом не суперечать одна одній [3, с. 3]. Отже, автор робить висновок, що конкуренція правових норм – це спосіб співвідношення правових норм, які не наділені ознакою протилежності чи суперечності одна одній та кожна з яких претендує на застосування для врегулювання певного аспекту правовідносин [3, с. 11]. Схожа точка зору стосовно походження конкуренції в праві висловлена О. В. Ус [4, с. 90]. Проте чіткого поняття щодо конкуренції процесуальних рішень у науковій літературі немає. Тому, користуючись правилами аналогії, можна припустити, що конкуренція процесуальних рішень у кримінальному провадженні – це спосіб вирішення одного і того ж процесуального питання шляхом поглинання процесуального рішення з цього процесуального питання процесуальним рішенням учасника кримінального провадження, який наділений більшими правами та повноваженнями. Розглянувши в цьому аспекті неузгодженості, визначені у нормах ст.ст. 268 (ч. 4) та 269 (ч. 3) КПК, можна зробити припущення, що норми ч. 1 ст. 250 КПК також не узгоджені з перерахованими вище нормами, до того ж конкурують із ч. 3 ст. 248 КПК. Адже відповідно до ч. 1 ст. 250 КПК слідчий у виняткових невідкладних випадках, пов'язаних із порятунком життя людей та запобіганням скоєнню тяжкого або особливо тяжкого злочину приймає узгоджене з прокурором рішення про проведення НСРД до постановлення ухвали слідчого судді. У такому разі прокурор зобов'язаний невідкладно після початку НСРД звернутися з відповідним клопотанням до слідчого судді. І згідно з ч. 3 ст. 248 КПК слідчий суддя постановляє ухвалу про дозвіл на проведення негласної слідчої (розшукової) дії, якщо прокурор, слідчий доведе наявність достатніх підстав для проведення НСРД. У цьому випадку ми бачимо конкуренцію процесуальних рішень з боку слідчого, прокурора та слідчого судді. Адже відповідно до ст. 110 КПК постанова слідчого, прокурора і ухвала слідчого судді є різновидом процесуальних рішень. Тільки в наведеному випадку постанова слідчого, прокурора є процесуальним рішенням учасників кримінального провадження, які наділені меншими процесуальними правами та повноваженнями, а ухвала слідчого судді – різновидом процесуального рішення учасника, який має більше процесуальних прав та повноважень у кримінальному провадженні.

Отже, результат НСРД все одно буде залежати не від процесуальних рішень слідчого чи прокурора, а від процесуального рішення слідчого судді у вигляді ухвали. Тобто можна стверджувати, що в цьому випадку є конкуренція рішень. Навіть коли слідчий чи прокурор отримають певні результати чи не отримають їх, проводячи зазначені НСРД до ухвали слідчого судді, кінцеве рішення все ж залишається за слідчим суддею. Тоді навіщо приймати

проміжні рішення у вигляді постанови, якщо вони не мають жодного значення для виконання завдань кримінального провадження? Аргументувати зайвість конкуренції рішень можна на прикладі ч. 3 ст. 233 КПК, коли слідчий, дізнавач, прокурор у невідкладних випадках для проведення обшуку чи огляду до постановлення ухвали слідчого судді має право увійти до житла чи іншого володіння особи. Хоч у цій нормі не йдеться про певне процесуальне рішення, але така діяльність уповноважених осіб не може відбуватися без їхнього особистого рішення як форми внутрішнього переконання уповноваженої посадової особи. Далі в зазначеній нормі сказано, що в такому разі прокурор, слідчий, дізнавач за погодженням із прокурором зобов'язані невідкладно після здійснення цих дій звернутися до слідчого судді з клопотанням про проведення обшуку. Слідчий суддя розглядає таке клопотання згідно з вимогами КПК, перевіряючи, крім іншого, чи дійсно були наявні підстави для проникнення до житла чи іншого володіння особи без ухвали слідчого судді. Якщо слідчий суддя відмовить у задоволенні клопотання про обшук, установлені внаслідок такого обшуку докази є недопустимими, а отримана інформація підлягає знищенню в порядку, передбаченому ст. 255 КПК. Проте стосовно НСРД, як частини СРД, ситуація є інакшою, хоча згідно з ч. 3 ст. 233 КПК та ч. 1 ст. 250 КПК факт втручання в особисте життя людини доволі очевидний. Тому для вирішення проблеми конкуренції процесуальних рішень ч. 1 ст. 250 КПК потрібно змінити, вилучивши слова «за рішенням слідчого, узгодженого з прокурором, або прокурора» і замінивши їх на «слідчим або прокурором».

Висновки. Враховуючи викладене вище, можна зробити низку висновків. По-перше, неузгодженість правових норм кримінального процесуального закону (ч. 1 ст. 250 КПК) і норм стосовно прийняття процесуального рішення щодо проведення таких НСРД, як «Установлення місцезнаходження радіоелектронного засобу до постановлення ухвали слідчого судді» (ч. 4 ст. 268 КПК) та «Спостереження за особою до постановлення ухвали слідчого судді» (ч. 3 ст. 269 КПК) створює підстави для визнання доказів, що були отримані під час реалізації цих НСРД, недопустимими. Для усунення такого недоліку потрібно доповнити ч. 3 ст. 268 та ч. 4. ст. 269 КПК після слів «постанови слідчого» словами «узгодженого з прокурором».

По-друге, зміст ч. 1 ст. 250, ч. 4 ст. 268 і ч. 3 ст. 269 КПК про те, що слідчий за погодженням з прокурором, прокурор виносять рішення (постанову) про початок проведення негласної слідчої (розшукової) дії до постановлення ухвали слідчого судді, та зміст ч. 3 ст. 248 КПК про те, що остаточне рішення про проведення НСРД приймає слідчий суддя, створюють конкуренцію рішень. Тобто формують спосіб вирішення одного й того ж процесуального питання шляхом поглинання процесуального рішення з цього процесуального питання процесуальним рішенням учасника кримінального провадження, який наділений більшими правами та повноваженнями. Наведена ситуація призводить до зайвого зволікання в прийнятті рішень, і як наслідок – до ризику втратити докази, врятувати життя людини. Наприклад, коли обставини потребують негайного проведення НСРД, слідчий вимушений звертатися до прокурора, щоб він дозволив йому розпочати НСРД до постанови слідчого судді. По-третє, таку ситуацію можна виправити, змінивши диспозицію ч. 1 ст. 250 КПК: вилучити словосполучення «за рішенням слідчого, узгодженого з прокурором, або прокурора» і доповнити словосполученням «слідчим або прокурором після повідомлення про початок негласної слідчої (розшукової) дії».

Список використаних джерел

1. Маслак О. І., Квятковська Л. А., Кулінічев П. К. Конкуренція: її сутність та особливості в умовах глобалізації. *Технологический аудит и резервы производства*. № 3. 2014. С. 57–61.
2. Конкуренція. Вікіпедія : вебсайт. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%BA%D1%83%D1%80%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D1%8F#:~:text=%D0%9A> (дата звернення: 15.10.2020).

3. Бойко В. В. Конкуренція правових норм. Загально-теоретична характеристика. *Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право»*. 2012. № 1. С. 1–14. URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12bvvvzh.pdf> (дата звернення: 15.10.2020).

4. Ус О. В. Конкуренція кримінально-правових норм під час кваліфікації злочину. *Національний юридичний журнал: теорія і практика*. 2019. С. 89–94. URL: http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2019/2/part_1/21.pdf (дата звернення: 15.10.2020).

References

1. Maslak, O. I., Kviatkovska, L. A., Kulinichev, P. K. (2014). Konkurentsia: yii sutnist ta osoblyvosti v umovakh hlobalizatsii [Competition: its essence and features in the context of globalization]. *Tekhnologicheskij audit i rezervy proizvodstva*. № 3. S. 57–61 [in Ukrainian].

2. Konkurentsia. Wikipediia : vebsait [Competition. Wikipedia : website]. URL: <https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%9A%D0%BE%D0%BD%D0%BA%D1%83%D1%80%D0%B5%D0%BD%D1%86%D1%96%D1%8F#:~:text=%D0%9A%> (data zvernennia: 15.10.2020) [in Ukrainian].

3. Boiko, V. V. (2012). Konkurentsia pravovykh norm. Zahalno-teoretychna kharakterystyka. *Chasopys Natsionalnoho universytetu «Ostrozka akademiia». Seriia «Pravo»* [Competition of legal norms. General theoretical characteristics. *Journal of the National University «Ostroh Academy». Law series*]. № 1. S. 1–14. URL: <https://lj.oa.edu.ua/articles/2012/n1/12bvvvzh.pdf> (data zvernennia: 15.10.2020) [in Ukrainian].

4. Us, O. V. (2019). Konkurentsia kryminalno-pravovykh norm pid chas kvalifikatsii zlochyну. *Natsionalnyi yurydychnyi zhurnal: teoriia i praktyka* [Competition of criminal law during the qualification of a crime. *National Legal Journal: Theory and Practice*]. S. 89–94. URL: http://www.jurnaluljuridic.in.ua/archive/2019/2/part_1/21.pdf (data zvernennia: 15.10.2020) [in Ukrainian].

Shulha Andriy,

PhD in Law, Associate Professor

(Donetsk Law Institute, MIA of Ukraine, Kryvyi Rih)

ORCID: <https://orcid.org/0000-0001-6600-2904>

ON DISCONSIBILITY OF CERTAIN NORMS OF CRIMINAL PROCEDURAL LEGISLATION AND COMPETITION REGARDING THE ADOPTION OF PROCEDURAL DECISIONS AS TO COVERT INVESTIGATIVE (SEARCHING) ACTIVITIES

The article is devoted to the problems of inconsistency of certain norms of the current criminal procedural legislation of Ukraine, which regulate the adoption of procedural decisions by investigators, prosecutors and investigating judges regarding the covert investigative (searching) activities. Thus, according to the author, the part 3 of Article 246 of the Criminal Procedure Code of Ukraine prescribes that an investigator is obliged to notify the prosecutor about procedural decision to conduct covert investigative (searching) activities. At the same time, the part 2 of Article 272 of the Criminal Procedure Code of Ukraine authorizes the investigator to make a procedural decision on the use of covert investigative (searching) activities in the form of a special task to detect a criminal activity of an organized group or a criminal organization only in agreement with the head of pre-trial investigation. The part 1 of Article 250 of the Criminal Procedure Code of Ukraine requires that the covert investigative (searching) activities must be initiated by the investigator prior to the decree of the investigating judge only by the decision agreed with the prosecutor, however, the part 4 of Article 268 and the part 3 of Article 269 of the Criminal Procedure Code of Ukraine allegedly allows the investigator to make a decision on allocation of the electronic device and surveillance over a person. Thus, the author makes proposals to amend these norms with the suggestions that make the dispositions of these norms of the current Criminal Procedure Code of Ukraine more consistent with each other. The article provides the concept of competition of the decisions. According to the author, the competition of procedural decisions in criminal proceedings is a way of resolving the same procedural issue by absorbing a procedural decision on the same procedural issue, a procedural decision of a participant in criminal proceedings, who is endowed with greater rights and powers. The preconditions for competition of procedural decisions, in the author's opinion, are contained in the Part 1 of Article 250 and Part 3 of Article 248 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. The proposals are made for amendments and additions to these rules to resolve this issue.

Key words: procedural decision; investigator; prosecutor; investigating judge; competition of legal norms; criminal proceedings.

Надійшла до редколегії 16.11.2020